

Maade, det var med stor Indignation, og stor Harme og mange vrede Ord, at den ærede Ordfører motiverede dette Standpunkt. Det kom ogsaa noget overraskende. Man var ikke klar over, at den Situation kunde komme, men den kom jo, og saaledes kunde det jo ogsaa ske, at den kom nu. Men det er for Resten kun en af de Grunde, som Socialdemokratiet kan have til at forandre sin Stilling i saa Henseende, og for øvrigt raader Socialdemokratiet ganske selv for, hvilken Stilling det vil indtage. Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) sagde, at vi kom, naar det kneb, det — bemærkede han — havde jeg selv sagt. Nej, jeg har ikke sagt, at vi kom, naar det kneb, det var det ærede Medlem, der brugte det Udtryk, ikke mig. Jeg skal oplyse, hvad jeg sagde den Gang. Jeg sagde i 1909—10, at Højre skulde ikke glæde sig til, at vi vilde være Principryttere. Naar det kom dertil, at store Interesser stod paa Spil for os og vort Parti, fandt vi nok en Form, under hvilken vi kunde stemme for Finanslovsforslaget. I 1910—11 udtalte jeg vistnok ogsaa paa Foranledning af det ærede Medlem, at Socialdemokratiet kom, naar det fandt det politisk rigtigt, og naar der forelaa Forhold, under hvilke det vilde være rigtigt for Socialdemokratiet at tage en anden Stilling, men det bestemte Socialdemokratiet selv. Man vil altsaa se, at allerede for saa lang Tid siden kunde Socialdemokratiet se den Mulighed, at vi vilde stemme for Finansloven, at der kunde komme saadanne Tilfælde, og at det bar derhen imod, hvor man fra vor Side vilde give Finansloven sin Stemme. Vi farer sjældent op den ene Dag for at falde ned den næste. Hvad der fra vor Side bliver gjort i taktisk eller anden politisk Henseende, gøres gerne efter moden Overvejelse, og efter at man klart har set Sagen, baade hvad der taler for og imod. Man vil se, at vi ogsaa paa anden Maade har forberedt en saadan forandret Stilling. Allerede med Hensyn til forrige Aars Finanslov vil man i Folketingets Finansudvalgsbetænkning finde en Udtalelse fra vore Partifæller, som er gentaget af vor Ordfører i det andet Ting i Aar, idet der bemærkes: „Et Mindretal (N. C. Christensen, K. M. Klausen, Marrott og L. Rasmussen) finder, i Overensstemmelse med Udtalelserne fra det socialdemokratiske Mindretal i Betænkningen til Finansloven for 1913—14, at Militæruddgifterne langt overstiger Landets Evne, men af Hensyn til Forfatningssagen har

Mindretallet i Aar i Modsætning til foregående Aar undladt at stille Forslag om Nedsættelse paa de militære Budgetter“. Man vil altsaa se, at der ogsaa der er en Begyndelse til en anden Stilling, og det undrer mig i Virkeligheden, at nogen kan forundre sig over en Ting, der har været arbejdet frem saa ganske aabenlyst som denne, dels igennem mine Udtalelser i 1909—10 og 1910—11 og dels igennem Finanslovbetænkningen i det andet Ting, for endelig at ende med det Resultat, som skulde komme. Naar de politiske Forhold er saaledes, at vi finder det formaalstjenligt og rigtigt, politisk set og taktisk set, at stemme for Finansloven, saa gør vi det, men vi gør det, hverken fordi den ene eller den anden opfordrer os til det. Vi gør det ikke, fordi man fra Højres Side opfordrer os til det, som det skete i 1910—11, da et æret Medlem af Højre i de mest indtrængende Ord anmodede os om at stemme for Finansloven og foreholdt os det forkastelige i at lade være og saa dog maatte finde sig i, at hans eget Parti tvang ham selv til at lade være med at stemme for den. Vi kommer ikke, fordi der kaldes paa os. Vi kommer, naar vi selv finder det rigtigt og forsvarligt for vort Parti, for vore, for Arbejderstandens Interesser. Og nu er Tiden der efter vor Opfattelse. Vi har en stor og vigtig Sag paa Dagsordenen, og vi har et Ministerium, som har til Opgave at føre den igennem. Og dette Ministerium vil vi støtte. Dette Ministerium skal ikke sige, at det er af Mangel paa Støtte fra Socialdemokratiet, at det ikke har formaet at løfte denne Opgave. Vi skal vise, at trods det, at der i Aar atter staar 28 Mill. Kr. paa Finansloven til Militæruddgifter, og trods det, at vi er imod alle Udgifterne til Militærvæsenet — jeg har tidligere sagt og skal gentage det, at jeg for min Part og mit Parti med mig betragter hver Øre, der bliver givet ud til Militærvæsenet, som smidt ud af Vinduet og snarest som skadelig —, trods dette, at disse 28 Mill. Kr. altsaa staar paa Finanslovsforslaget, og vore Følelser overfor dette Forhold er de samme, som de altid har været, har vi saa megen politisk Resignation og saa megen taktisk Forstaaelse, at vi ved, at nu bør vi støtte dette Ministerium til Gennemførelse af den Sag, der ogsaa ligger os paa Hjerte og navnlig maa ligge os paa Hjerte, da det drejer sig om at drage Underklasserne frem til Ligestilling med de andre Klasser.

Hermed har jeg egentlig sagt, hvad